

Дашинженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 37 (409)

П'ятниця, 23 листопада 1990 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

В ректораті

Широким був спектр питань, обговорених на ректораті 16 листопада. Одним з перших розглядалася справедлива заява групи працівників інститутського медпрофілакторія, які опинилися в скрутному матеріальному становищі. Їхня зарплата — найменша серед медиків міста і не відповідає тим зусиллям, які вони докладають в справі охорони здоров'я студентів і працівників вузу.

Тож на ректораті йшла мова про встановлення їм доплати, а також надання можливості використовувати медобладнання, яке пристосоване для організації пла-

тних послуг населенню.

Далі директор художньо-культурного центру Т. Б. Буяльська доповіла про стан естетичного оформлення коридорів і вестибюлів інститутських корпусів. Картина виявилася не з привабливих, монтажних, об'єднаних, газетними вирізками, частина з яких зроблена неохайно, кустарно. Досі висять лозунги і транспаранти, інша наочна агітація, яка вже не відповідає нинішній політичній ситуації. (Про це, до речі, писала наша багатотиражка у фейлетоні «...Плюс Чорнобиль»

7 вересня 1990 року).

Відзначено, що керівники окремих факультетів, кафедр, служб занедбали цю важливу справу. Вирішено звільнити коридори і вестибюлі від зайвих стендів, дощок, плакатів, виховувати студентів, колектив чистотою і порядком в коридорах, визначити предметами естетики і творами мистецтва. А для конче потрібних інформаційних матеріалів деканатів, кафедр, політичних і громадських організацій визначити спеціальні місця, відповідно обладнавши і оформивши їх.

Знову були порушені питання, зв'язані зі створенням у Вінниці на базі ВПІ технічного університету, а також розширенням зарубіжних наукових і ділових

зв'язків, про деякі господарські справи.

На закінчення ректор інституту Б. І. Мокін проінформував ректорат про свій намір припинити на період роботи ректором членство в КПРС. На його прохання публікуємо заяву з якою він звернувся до первинної партійної організації ВПІ.

У первинну партійну організацію Вінницького політехнічного інституту від члена КПРС з 1986 року

МОКІНА Бориса Івановича.

ЗАЯВА

У зв'язку з необхідністю об'єктивного, безстороннього керівництва вузом в умовах багатопартійної політичної системи, що складається, і

неможливістю забезпечення цього в умовах дії принципу демократичного централізму в Статуті КПРС і Постанові Пленуму ЦК КПРС від 9. 10. 90 р.

прошу припинити моє членство у КПРС на період роботи ректором.

При цьому обіцяю, як ректор, не ущемляти прав працівників, які являються членами КПРС, а також не давати привілеїв та пільг, виходячи з партійної приналежності, працівникам, що належать до будь-яких інших партій.

Обіцяю також у цей період не вступати у жодну іншу партію.

Б. І. МОКІН.

14. XI. 1990 р.

Лист до редакції

Шановний тов. редакторе! Дуже прошу через газету «За інженерні кадри» висловити сердечну подяку профкому машинобудівного факультету в особі О. В. Дерібо і Ф. А. Паламарчука за турботу про нас, ветеранів факультету.

До свята Великого Жовтня нам додому були доставлені по два ящики чудових яолук. Профком знайшов кошти і час для цієї милосердної акції. Н до сліз була схвилювана таким безкорисливим кроком. У наш складний час, на щастя, ще є прекрасні люди з великою душею. Низький їм уклін за милосердя і турботу.

І друге. В липні цього року я вийшла на пенсію, відпрацювавши в інституті 30 років з початку його організації. Це — майже все свідоме життя. На моїх очах і при активній участі зростає і розвивається вуз, і я природно жила його радощами і турботами. Тепер він такий великий, що про його життя можна дізнатися тільки з вашої газети. Коли я працювала, то прагнула не пропускати жодного номера. На жаль, газета дуже рідко потрапляє на кафедри.

Тепер в інституті майже не буваю, але мені, як і раніше, хотілось би систематично читати інститутську газету і знати про всі події і справи. Тому виникло запитання: чи не могла б редакція організувати доставку газети додому поштою? Якщо для цього потрібно зробити передплату на рік, то я б охоче це зробила б.

М. Б. ГУЛЬКО,

ветеран інституту.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Враховуючи вашу, тов. Гулько, довголітню роботу в інституті, як його ветерану, ми вирішили надіслати газету на вашу домашню адресу безкоштовно.

У комітеті народного контролю

Відбулося чергове засідання комітету народного контролю Інституту. Воно почалося з вшанування старійшого народного контролера Володимира Борисовича Демешко з нагоди його шестидесятиріччя. Ювіляра поздоровив з днем народження і вручив йому почесну грамоту заступник голови районного комітету народного контролю В. П. Бойко. Вручено також цінний подарунок.

На цьому ж засіданні керівник учбового відділу комітету Б. Г. Кудрін доповів про результати перевірки роботи підготовчого відділення інституту. Ухвалено відповідне рішення.

На закінчення з народними контролерами проведено заняття з організації перевірок, оформлення їх результатів.

Г. ГОРДЕЄВ,
керівник оргвідділу НКК
ВПІ.

ВИБРИКИ ГОСПРОЗРАХУНКУ

В И В И С К А

Захотів чоловік виготовити табличку про те, що аудиторія 0210 — це зал засідань. Діло потрібне, нескладне та й недороге. Скільки там тієї таблички? — розмір 40х60 сантиметрів; скло слід покрити фарбою і написати два десятка букв. Роботи, навіть беручи до уваги інфляцію і непоступливу аморальність найкупішого здирця, все одно — максимум на червінець.

Поніс чоловік своє замовлення на «Модуль», там його зареєстрували за номером 2856 і сказали, що діло нескладне, отже, виконання замовлення не забариться.

Справді, через день-другий робота була зроблена, але коли замовникові подали «бомагу» на розрахунок, то в очах йому стало темно. Ця «бомага» настільки цікава, що її слід передрукувати.

Вартість основних матеріалів — 0.20 крб.

Допоміжні матеріали — 0.01.

Основна зарплата — 6.06.

Додаткова зарплата — 0.61.

Нарахування на зарплату — 0.47.

Витрати по утриманню об'єкта — 6.11.

Цехові витрати — 2.40.

Загальнозаводські витрати — 5.11.

Фабрично-заводська собівартість — 20.98.

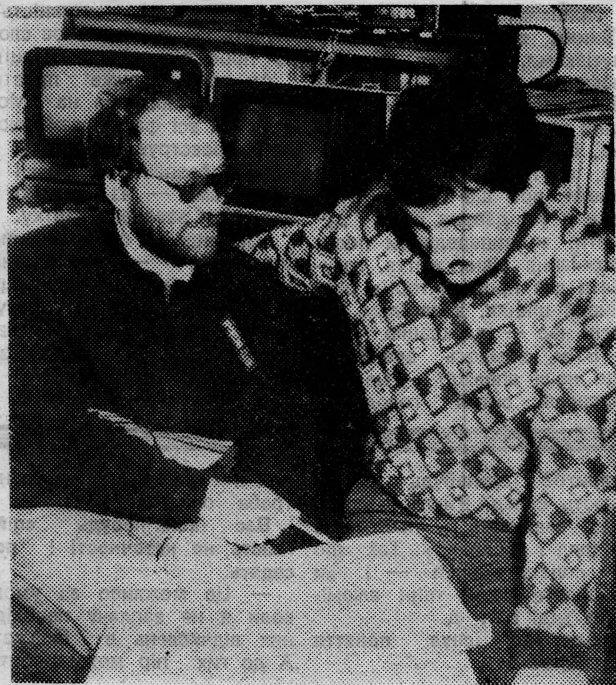
Повна собівартість — 20.98.

Нагромадження — 6.29.

Відпущена ціна — 27.27.

Так і хочеться внести до цього цінника ще графу «Плата за совість». І виконавців з «Модуля» її явно бракує.

Брати гроші за невиконану роботу — відверте, нічим неприкрите здирство. Якщо керівництво «Модуля» іншої думки, редакція готова надати місце в газеті для постійного спростування.

Колектив кафедри АСУ працює над цікавою темою — розробляє програмне забезпечення системи контролю якості гумових сумішей.
На знімку розробники Олександр Юхимович Садовничий (ліворуч) і Олег Володимирович Прокопчук за роботою.
Фото Р. Кутькова.

НАПРИКІНЦІ інститутських звітно-виборних зборів «запахло ароматом» розвинутого соціалізму — два старих, заслужених комуністи виступили з наполегливою пропозицією записати в рішеннях статтю про боротьбу з деструктивними силами і обов'язково назвати тих, хто ці сили представляє.

Задля чого?

Певна річ, для того, щоб видати їм премію чи схилити до консолідації зусиль на благо правової держави. Полювати на відьом у наші часи стало неможливо, а руки за звичкою, либонь, сверблять, душі і мізки, привчені до тотального однодумства, важко переносять «інакомисліє». Так і хочеться винайти якийсь троцькізм чи меншовизм, розписати його в пресі, притиснути до нігтя, набригати галасу — може буде хоч імітація того, що партійні м'язи знов набубнявли і парторганізація, якщо й не стала енергійною, то робить хоч що-небудь, з'являється, на всяк випадок, про свою відданість.

Не пройшло! Комуністи сказали, що це суперечить лінії ЦК на плюралізм, багатопартійність і свободу.

В цьому епізоді, як у краплині води, бачиться туга за тими часами, коли

СЬОГОДНІ

В КПРС

партія могла безборонно втручатися в усі сфери життя, навіть у думки. Тепер, коли діапазон її діяльності звузився до традиційних параметрів конституційної громадської організації, декому з активних функціонерів це не до шмиги: треба генерувати, думки, ідеї, утверджуватись діяльною роботою в масах, пошуком нових підходів, більше працювати головою, а інерція збиває на легші, второвані путівці.

Такі ось невеселі думки обсідали голову, коли сидів на звітно-виборних партзборах нашого інституту. На початку року в організації нараховувалось 752 члени, тепер ось — 606.

Всімдесять три останнім часом здали квитки.

Отже, найпомітніший «урожай» досягнень, найвагоміша цифра — в парagraфі втрат. Правда, у звітній доповіді це було назва-

вистити парторганізацію за межі інституту?

Партком на такий крок не зважився.

Правда, це не його вина. Якби в партії дійсно утвердився довгожданий плюра-

лізм думок і рішень, то це, очевидно, був би найрозумніший вихід: якщо вже на обочині, то — сповна.

З іншого боку, це й логічно. Не завтра, то після завтра в політеху можуть народитись комітети республіканської, демократичної, християнської, соціалістичної, монархічної, ще бо зна яких партій і всі захочуть виховувати студента на свій лад. Яка розумна держава на таке погодиться?

Можна подумати, що й ректорат же — не діждеться тієї благословенної пори, коли доведеться розвинути партію, які чубитимуться між собою за сфери

впливу.

А може справді партком зважиться на рішучий крок? Тим паче, що в умовах перебудовного періоду виявилось цілковите невміння парторганізації працювати на випередження подій.

Вона плентається в хвості, не знає, як впливати на суспільні явища без команди і силового тиску, потихеньку розпадається і користі від її перебування в інституті майже ніякої. Особливо це помітно на фоні мобільного, бойового ректорату, наполегливо націленого на перетворення інституту в університет, на перехід до двоступеневий бакалаврсько-магістерської структури.

Жаль, що такими думками на звітно-виборних зборах не виступив ніхто. Та, власне, конкретних пропозицій як піднести роль партійців, як авангарду, не було. Всі говорили глобальніше, у ширших масштабах, про вищі ешелони. Тим часом, доля партії вирішується саме в низових ланках, де зараз ніякої конкретики, а, отже, й віддачі.

Тому й виходить, що вся

партійна будова тримається на фундаменті сумнівної якості.

Одна з цехових організацій виявила недовіру парткомів інституту. Факт цей збори чомусь обійшли цютливим мовчанням. Один з комуністів пропонував ввести до складу нового парткому тільки тих, хто має охоту і смак до партійної роботи, але список кандидатів був підготовлений заздалегідь, слухати кожного на предмет «смаку й охоти» збори полінувались. Ніхто не вів на них навіть протокола.

...Завершити хочеться тією розмовою про деструктивність, з якої почалися ці нотатки: сила, котра має засоби, кадри, досвід, може багато робити, але не робить, неодмінно деградує і перетворюється в силу деструктивну.

Партком наш після зборів поменшав. З 22-х у ньому стало 14 членів. Секретарем знову обрано В. М. Бабія.

І. ВОЛОШЕНЮК.

НА ОБОЧИНІ

Чорна тінь ринку

За підсумками минулого року наш санаторій - профілакторій здобув диплом ВДРПС і премію в сумі 925 карбованців. Іншими словами, це друге-третє місце серед установ подібного типу і, таким чином, Вінницький політехнічний інститут має здравницю, котра на рівних конкурує з кращими вузівськими здравницями Радянського Союзу.

Але чому ж така сумовита посмішка на вустах головного лікаря Павла Полікарповича Коби?

— На нас уже впала чорна тінь ринкової економіки, — говорить він. — Поміркуйте над фактами. Щодо би на харчування пацієнта в санаторії відводиться один карбованець 56,9 копійки. Зусиллями тямковитих, підприємливих людей сума ця дала досить пристойне, калорійне харчування.

Та ось наприкінці літа, коли ми займалися ремонтом, стало ясно, що найближчим часом ціни без відповідного оголошення, цілком у дусі вибіркової гласності, до якої поступово звикаєш, неодмінно поповзуть догори. За такої ситуації треба негайно просити дотації у профспілок, ані, — то серйозно постраждаєш.

В серпні Павло Полікарпович звернувся до рідної галузевої профспілки з проханням додати на кожного пацієнта бодай по 20 копійок щодня. І, як виявилось, правильно зробив. Ціни не просто поповзли вгору. Вони стрибнули, мов старші сестри Брумеля, одразу навіть на 300 з лишком процентів. Скажімо, минулої осені санаторій одержував овочі і картоплю за 9 копійок кілограм, а нинішньої вже за 30, хліб — за 20 копійок, нині за 28, яблука за 40 і відповідно — за 88, м'ясо — за 1 карбованець 90 коп., тепер — за два п'ятдесят. На 10—20 копійок подорожчали крупі, вермішель. Мимоволі схопилися і за голову і за серце, коли до тебе з непри-

НАД ЗДРАВНИЦЕЮ

хованою підозрою в очах з'являється доскіпливий пацієнт:

— А чого це, дорогий Павле Полікарповичу, торік давали яблука тричі на тиждень, а тепер тільки раз? А з чим це ласки, любий головлікарю, нема на столах винограду?

Пояснюєш, а тобі не дуже вірять. Мовляв, знаємо вас. Під шумок інфляції і базарної стихії набиваєте свої кишені...

Від банкрутства інститутський профілакторій врятовано поки-що власним коштом — 20 копійок, яких просили в обряді галузевої проспілки, одержані за розпорядженням ректора з вузівських фондів. Але вже видно, що копійками діру не залатаєш, тут, либонь, знадобиться цілий карбованець. Словом, та ситуація, коли без вищого профспілкового начальства не обійдеться.

А що ж воно? Яку відповідь дало на тривожний запит П. П. Коби?

Уявіть собі — і досі ніякої. Там зараз не до цього. Над обважнілими від зайвини чиновників профспілковими штабами витає тривога після робітничих страйків — як уберегтися від скорочення, як утримати неперетравні суперзарплати? Коли тут думати про якісь там санаторії - профілакторії?

Принаймні, Зоя Ісаківна Гринюк, яка відає в обряді путівками, говорила по телефону з лінивою, зверхньою байдужістю: «Ну, коли ті ціни ще підвищать?». — На, бачте, ще й не знає того, що належало б давно знати, про що треба було вже в усі дзвони бити і думати, як випереджати подорожчання рівня життя, готувати для профілакторіїв рухливий цінник, а загалом для всіх нас — індексацію.

Втім, склалось враження, що наші апеляції — не за адресою: ситий голодному

— не товариш.

Ну, а тепер — про чисто внутрішні клопоти «Супутника».

Він сьогодні переповнений. Весь колектив — на місці, вернувшись з полів і сіли за парти студенти.

Санаторній службі важко. Замість ста чоловік, доводиться обслуговувати 120—130 — надолужуються планові показники.

Цей перетруд — наслідок нашої спільної неорганізованості. У вересні й жовтні, коли кілька сот студентів працювали в сільському господарстві, на профілакторію лікування могла б літи більша кількість професур, викладачів, співробітників. Тим часом, у цю пору санаторій був недоозаправлений.

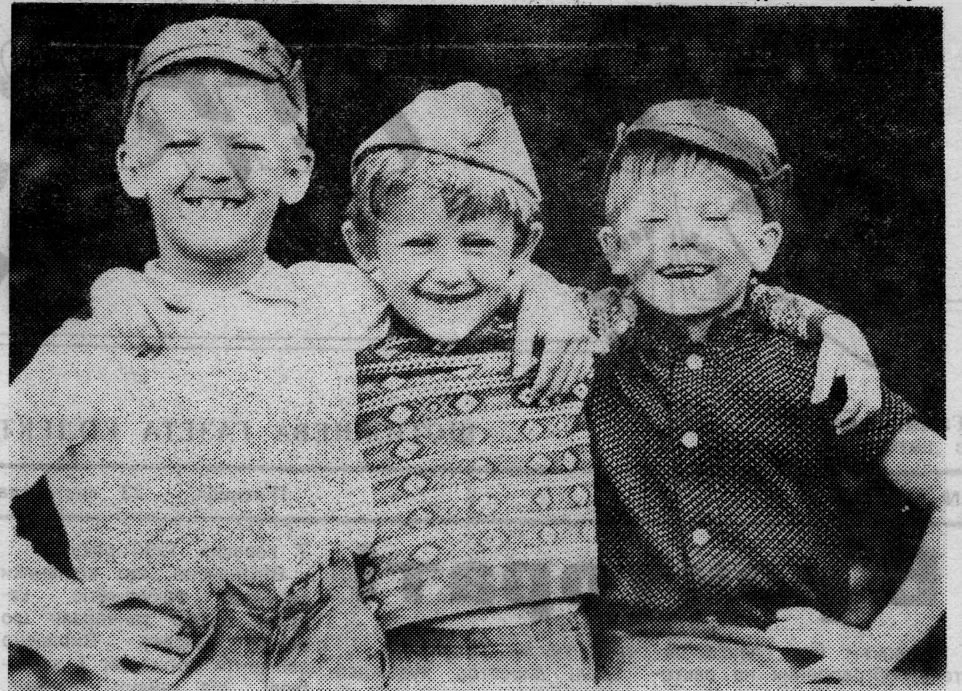
В цьому безперечна частка вини профгрупоргів низових ланок — вони не мають відправних даних для оздоровлення людей з кафедр, лабораторій, служб.

Аби впродовж року вели реєстрацію захворювань за лікарняними листками, то можна було б створити зведену відомість і за нею скласти спеціальний графік оздоровлення. На жаль, ніяк цього діла не вдається зрушити з мертвої точки. Міг би видати спеціального наказ ректор, але чи логічно таким шляхом піднімати нашу громадську активність? Мусять тут сказати своє слово профспілкові організації.

До речі, дуже просто розв'язали питання на «Модулі» — всі фахові захворювання реєструє інженер з техніки безпеки. Легше і з студентами — на кожний в медпункті заведено картку.

Найменш організований контингент — викладачі, співробітники, науковці. Втрапи від цього — безумовно. І вихід один — налагодити нарешті облік за лікарняними листками.

В. ІВЧЕНКО.

Хлоп'ята з нашої вулиці.

Фото В. Очеретного.

ЛІРИКА

Дороги
детства

Я брожу по дорогам
детства.
Где когда-то бежала
босая...
Провела где свое
малолетство.
Не зная забот и играя.
Все неведомо мне и
знакомо...
Я ступаю с тревогою в
сердце...
А душою стремлюсь я
снова
В ту страну под названием
«Детство».
Но былому уж нет
возврата...
З ту страну мне, увя, не
вернуться...
Хорошо то, что все
«когда-то...»
С нами в памяти остаются.

ДІНА ПАРФЕНЮК.

Хто крайній?..

ФЕЙЛЕТОН

Хорова капела гинула на очах, місяць, тому було де-п'ять співаків, потім — п'ять, а сьогодні прийшло тільки двоє: прибиральниця тютю Фрося і бухгалтер Тетерук, котрий любив усяку самодіяльність — художню, доміношну, алкогольну і т. д.

Не з'явилися провідні солісти, акордеоніст, і репетиції довелося відмінити, а відтак — і наступний концерт.

Подібні зриви все частіше почали траплятися в гуртках художнього слова, бального танцю, секціях важкої атлетики, боксу, скелелазання, у колекціонерів та інших.

— Що сталося? — вимагав відповіді у худкерівників і тренерів голова профкому. — Де люди, де наші таланти?

Дуже бідкався хормейстер: — Не збагну, чому перестав ходити на репетиції Соловейчик? Це ж майбутній Лемешев...

— А в мене зник провідний боксер Іван Громовий, — повідомив спортивний наставник.

— Так, так, — похмуро вів своє профспілковий бог, — не шанували таланти, занедбали роботу з людьми. Що тепер покажемо на фестивалі?

— А ось що! — ввалилася в кабінет друкарка Ліда, обвішана сумками і сітками з різним начинням. — Треба їх шукати не на роботі, а на вулиці в чергах. Там тепер уся культура і спорт...

— Правильно! — дружно загомоніли тренери і худкерівники, — підемо їх шукати.

Першим об'єктом, куди навідалася сформована пошукова група «Алло, шукаємо таланти!», був універмаг, де «давали» тульчинські черевики. Сказати, що стояла черга, було б, «м'яко кажучи, ідеалізацією нашої дійсності. Вирував шторм «цунамі», який брав початок, мабуть, з самої Японії. В усякому разі, неозброєним оком побачити

справжній рекордсмени і чемпіони з різних видів спорту, віртуози і маестро були зафіксовані в чергах за майонезом, унітазами, карбофосом, цвяхами, олівцями... О, боже, яка ти талановита, ненько-Вітчизно!

Куди не кинь оком, не поведи вухом — усяди вундеркінди.

Л. ЛЕОНІДОВ.

КОРОТКО

ЦІКАВА і актуальна розмова відбулася минулої суботи в дискусійно-політичному клубі «Час». Учасники засідання обговорили проблему «Марксизм: теоретичні проекти і історичні результати».

За редактора
Л. ШАМІС.

У цієї скромно, але зі смаком одягнутої людини — сім мільйонів карбованців. Вона коректна й небагатослівна, комерційної таємниці з неї обличчям не вимеш. І все-таки на розмову з журналістом вона погодилася, мабуть, з внутрішньої потреби висповідатися перед ким-небудь, бо з друзями (чи є вони?) говорити про «діло» не прийнято, викладати банальні істини перед людьми свого кола — тим паче.

З цілком зрозумілих причин співбесідник залишався анонімом.

Перше запитання до нього:

Ви чесно заробили сім мільйонів?

— На мій погляд — погляд бізнесмена — так. У Радянському Союзі, по суті, є тільки сировина, але її, як відомо, розбазарюють на всі боки за безцінь. Я й торгую сировиною. Для держави такі операції збиткові, для мене — навпаки. Якщо мені вдалося обійти всі юридичні рогатки — гроші одержані чесно. Але звинувачують — в «розпродажу» Батьківщини.

Розкажіть, як ви заробляли свої мільйони.

— Потрібен хороший юрист, який знає входи й виходи в потрібних установах. Ну, і той «шматочок» Вітчизни, який можна продати. З юристом були труднощі — розумних законодавців мало. А товар... Господи! Та знаєте, скільки в ленинградській землі всього

зарито? Де-небудь закривають склад, Риноту котлован, звальюють в нього все підряд і засипають. Так що — лопату в руки — і ви знайдете сотні тонн алюмінію, міді і т. д.

Для вас існує поняття «хабар»?

ров'я! Тільки це грамотно треба оформляти.

Вас коли-небудь спіймають на неточності і посадять?

— Це можливо за умов, коли я не заплачу необхідних відчислень в бюджет. А до тих пір можу робити

СПРУТ

ІНТЕРВ'Ю З РАДЯНСЬКИМ МІЛЬЙОНЕРОМ

— «Хабарем» радянський суд називає гроші, які платяться менеджеру, посереднику, консультанту. Правда, їх легко «відмити», провівши через рахунок. Я ці гроші називаю витратами на представництво.

А як ви називаєте гроші, які платите митнику, щоб він «не помітив» забороненого вантажу?

— Особисто я взагалі ніяких грошей нікому не плачу, це робота помічників. А митник — не рівень. Ми працюємо в значно вищих сферах. Це фарцівник возить по одній-дві ікони, а в нас торгівля йде великими партіями. Тому треба не хабарі давати, а добре платити за оформлення паперів — ліцензій, накладних, паспортів.

Наша ліцензійна система «передбачає» хабарі?

— У нас нічого не можна вивозити, але все вивозиться. Назвіть сайгачі роги «продуктом тибетської медицини» і везіть на здо-

що завгодно.

Рекетирів боїтесь?

— Я їм плачу і ні про що не турбуюсь. Є певний процент прибутку, який я буду відраховувати в будь-якому випадку — чи рекетиром, чи найманим охоронцем. Більше «такси» у мене ніхто не попросить. І менше — теж. Якщо рекетир мене влаштовують більше, то приватним детективом треба думати про рівень професіоналізму. Я міг би й послуги держави купити, але навіряд чи ціни будуть нижчими, а охорона кращою.

Як ви домовлялись зі своїми «захисниками»?

— Це була пристойна зустріч. Ніяких рембоподібних амбалів в спортивних костюмах. До мене прийшла неозброєна, респектабельна особа, пояснила, на які зони впливу поділений П'тер, з якого боку мені ждати небезпеки і за який процент прибуток її можна уникнути. У нас нема єдиної ма-